

nek lakásába betörték, a tettet elfogták. A tárgyaláson a tulajdonos hosszasan ecsetelte, hogy milyen nagy kár érte, főleg az italokat sajnálta. Elmondta, hogy külföldről hozatott különleges minőségű márkás italokat. Ekkor Wágner László, a tolvaj ügyvédje így szólt: „Tisztelt Bíróság! Védecemnek semmi kifogása az italok minőségével kapcsolatban.”

Akkoriban volt Egerben egy bírónő, aki hullámzó hangulatáról volt ismert. Egyik nap jókedvű volt, máskor, amikor ballábbal kelt fel, nem igen állt szóba a kollégáival. A bíróság büféjében a következő párbeszéd zajlott Lacival:

– Mari, ma szerda van.

– Tudom, Laci, de mért mondd ezt?

– Mert hétfőn, szerdán, pénteken szoktad fogadni a köszönésemet.

Ilyen és ehhez hasonló apró epizódokkal vég nélkül lehetne folytatni a vele történeteket, de talán egyéniségét

ezekkel is bemutatthattam. Humora mindig az adott helyzetből táplálkozott, nem szerette az előregyártott közönséges vicceket, a vaskos tréfákat. Sohasem volt bántó vagy közönséges. Mindezeket a tulajdonságokat volt kitől örökölnie, hiszen apánk, Wágner Lajos ismert volt csendes humoráról. Amikor megszólalt, annak mindig súlya volt.

Wágner Laci erdészeti múltját, otthoni indíttatását sohasem tagadta meg. Diákorában az erdészetben eltöltött nyarakat, a többéves „tömelletti” munkásságát nem felejtette el. Különösen jó szívvel emlékezett ismerőseire, barátaira, akikkel a kinti gyakorlatban ismerkedett meg. Amikor évtizedekkel később Egerben szembejött vele egyik volt munkatársa, barátsággal köszöntötte, és azonnal megmondta nevét, anyja nevét és születési évét. Az illető nagyon elcsodálkozott, hogy ennyi év után is emlékszik az ada-

tokra. Bátyám ugyanis az Arlói Erdészetnél fizikai munkát végzett, innen ismerte ezt az embert, a hónap végén bérelszámoló volt, és akkoriban a bérjegyzékre fel kellett vezetni a személyi adatokat.

Az itt bemutatott fénykép is az arlói idejéből származik, fizikai munkások között áll Wágner Laci középen kalapban a Palinai úton.

Életének utolsó éveiben többször volt kórházban. A kezelésekről levelet írt kollégáihoz, részletesen beszámolt a kórházakban történetekről. Ezekből az írásokból árad a humor, ami sokszor szívszorítóan szomorkás hangvétellel párosul.

Fiatalon, 44 éves korában ragadta el a halál. Egy mozgalmas, eseménydús életből elköltözött egy másik, egyhangú világba.

Wágner Tibor
ny. erdőmérnök

Tanulmányút az ország közepén

Az **OEE Szeniorok Tanácsa és a Budapesti FVM Helyi Csoport** 2010. szeptember 28-ára szervezte a szokásos évi közös tanulmányútját, ezúttal Pusztavacsra. Vendéglátónk, **Febér Sándor** erdőmérnök kolléga, a **Nagykunsági Erdészeti és Faipari Zártkörűen Működő Részvénytársaság** (NEFAG ZRt.) vezérigazgató-helyettese gondoskodott a Pusztavacsi Nap megszervezéséről, a csoport mozgatásáról, ellátásáról, a szakmai és kulturális programokról.

A 19 főt számláló társaság nagyobbik része, reggel 9 órára az albertirsai vasútállomásra érkezett keletről és nyugatról, majd az erdészet autójával utaztunk a pusztavacsi vadászházhoz, ahol még néhány gépkocsival érkező tagtársunk csatlakozott a csoporthoz.

A vadászház éttermében kedves kínálással kezdődött a program. **Febér Sándor** vezérigazgató-helyettes (aki, még néhány héttel korábban a Pusztavacsi Erdészet vezetője volt) üdvözölte a tanulmányút résztvevőit, és vázolta a ter-

vezett programot. Az üdvözlő szavak után, **dr. S Nagy László**, a Szeniorok Tanácsának elnöke bevezetőjében megköszönte a tanulmányút megszervezését, a lehetőséget, hogy a tagtársak közül többekhez szakmailag és egyéni életvitelükhöz kapcsolódóan is közel álló Pusztavacsi erdőbe eljöhettek. Vezérigazgató helyettesnek, a fiatalon kiérdemelt magas beosztásához, felelősségteljes munkájához sok erőt és egészséget, egyéni és szakmai sikereket kívánt. Emlékeztette az erdészeti, szakmai körökben, íratlanul is általánosan elfogadott etikai normákra, az erdő szolgálatára, melyet a legkülönfélébb beosztásokban is kellő alázattal kell tudni teljesíteni.

Ezt követően a vezérigazgató-helyettes részletes tájékoztatást tartott a Nefag Zrt.-ről, különös tekintettel a Pusztavacsi Erdészetre. Kiemelten foglalkozott a pusztavacsi nevezetességekkel, a méltán híres „pusztavacsi akáccal” és a régebbi időkben nagyhírű „pusztavacsi dámmal”, amely – hála a korszerű vadgazdálkodási módszereknek – hamarosan eléri vagy túlszárnyalja a valamikori sikereit.

A konzultációt a környék nevezetességeinek megtekintésével folytattuk, lovas fogatokkal:

– az ország geometriai középpontjának megtekintése. A jeltornyot 1978-ban állították fel, **Kerényi József** építész tervei alapján, majd a tornyot csaknem teljes egészében 2002. évben felújították (a történelmi Magyarország földrajzi

középpontja Szarvason, a Holt-Körös partján található). Ehhez a helyszínhez tartozóan meg kell említeni az 1980-as években itt megtartott béketalálkozókat, melyek közül a harmadik, egyben az utolsó is volt, mert az elhíresült találkozóznak, akkoriban még nálunk ismeretlen tömegoszlatással vetettek véget;

– egy, a XV. századból fennmaradt templom maradványainak megtekintése, a romot körülvevő, a tizenhárom aradi vértanú emlékére kialakított emlékparkkal egyetemben. Közben **Köveskúti György**, a csoport nevében meglátogatta **Kern Mibály** kollégánkat, aki Pusztavacscon tölti nyugdíjas éveit;

– Magyarország „nevezetes fái” között nyilvántartott kocsányos tölgyek közül kettő Pusztavacscon található, melyek közül az egyiket útba ejtettük (törzs-körmérete: 584 cm);

– a település központjában megtekintettük Coburg herceg kastélyát, melyben, az államosítás után erdészeti szolgálati lakásokat alakítottak ki;



– következő állomás egy erdészeti szabadidőközpont volt, mely egyben évente ad otthont, a – nagyon kulturált körülmények között megrendezett – motoros találkozóknak;

– kiadós erdei kocsikázással megtekintettük az erdészetre jellemző faállományokat, azok szakszerű felújítását és hallottunk természetesen beszámolókat a tájhoz illő nehézségekről és szakmai problémákról is.



A rendezvény a pusztavacsi vadászházban elköltött finom ebéddel és hozzákapcsolt kötetlen beszélgetéssel végződött.

Köszönet a szervezőknek, rendezőknek, házigazdáknak!

Összeállították: **Halász Gábor**,

a Szeniorok Tanácsa és

Karádi László

a FVM csoporttitkárai

Emléktanulmányút Erdélybe



Az OMBKE Fémkohászati Szakosztály Kecskeméti Helyi Szervezetének felhívására 2010. szeptember 23-26-a között, az OMBKE és az OEE szakembereiből álló 35 tagú csoport indult az erdélyi Sövidékre. A Sövidék nevezetes sóbányája szoros szakmai és üzleti kapcsolatot tartott és tart ma is a helyi és a magyarországi bányászokkal és erdészekkel, valamint a legnagyobb megrendelő Magyar Közút Rt. szakembereivel. Az út egyik fő célja emlékezés *Reisz Péter* bányamérnökre, a parajdi sóbánya, majd a romániai sóbányák néhai igazgatója halálának 10 éves évfordulójára.

A Nagyvárad–Torda–Balavásár útvonalon a csoportot vezető és az utat megszervező *Dánfy László* szakmai és történeti áttekintését hallgattuk. Hármásfaluba érkezve *Reisz Erzsébet*, *Reisz Péter özvegye* és a család kíséretében már sötétben, de a telihold fényében indultunk gyalog a két kilométer távolságban lévő temetőbe, ahol elhelyeztük koszorúin-

kat *Reisz Péter* halványiszürke, sóhegy formájú és bányászkereszttel díszített márványsíremlékén. Az emlékezőesek után elénekeltük a bányászhimnuszt, majd a helyi művelődési házban folytatódott a meleg, baráti emlékezés. Felcsendültek a jól ismert selmeci dalok *Tímár József* és *Kindla Norbert* erdészek vezényletével. Helyi idő szerint késő este értünk Parajdra.

Reggel Szovátára vezetett utunk, majd Korond, Farkaslaka és Szejkefürdő megtekintése (és vásárlások) után futottunk be Székelyudvarhelyre. A rövid buszos városkörtút után irány a Hargita fennsíkján fekvő Szentegyháza. Itt a Múzeum Szállóban a Gyermekfilharmonia Alapítvány vezetője, a Magyar Örökség-díjjal is kitüntetett *Haász Sándor* tanár finom ebéddel várt. Tanítványai csíki viseletbe öltözött, tiszta szemű, vidám székely gyerekek, egy rögtönzött kedves bemutató műsorral lepettek meg bennünket. Visszatértünk köz-

ben már az aznap délután négy órára meghirdetett sóbányabeli ökumenikus hálaadásra és az azt követő vacsorára is gondolva készültünk az emlék-szakestélyünkre.

Meglepetésünkre a sóbányában – a Reisz Péter igazgatósága idején kialakított Nepomuki Szent János kápolnában – több száz helybeli aktív és már nyugdíjas sóbányász gyűlt össze. A szentmise után a sóbánya igazgatója, *Seprődi Zoltán* bányamérnök – emlékbeszédét követően – meghívta a jelenlévőket egy vacsorára a bánya felsőbb részén lévő sókamrában nemrég kialakított borozóba. A vendégek között a parajdi erdészet képviselői és a sóbánya korábbi, már nyugdíjban lévő vezetői is jelen voltak. Az általunk tervezett emlékező szakestélyt csak a vacsoravendégek távozása után tudtuk – a selmeci hagyományok szerint megtartani – *Kiss Csaba*, alias Balhész Charley bányamérnök elnökle, *Dánfy László*, alias Bubu vegyész mérnök Háznagysága, *Tímár József*, alias Csávó és *Kindla Norbert*, alias José erdőmérnökök Nótabírótsága mellett. Ez alkalommal velünk volt dr. *Köllő Gábor* EMT elnök, a kolozsvári Műegyetem építészprofesszora is. A Reisz Péterre emlékező Komoly Pohárban *Dánfy László* Háznagy méltatta az 1995 óta barátságában volt Reisz Péter szakmai és emberi kiválóságát.

Szombatra virradva Parajdon belecseppentünk az immáron 16-ik alkalommal megrendezett Nemzetközi Töltöttkáposzta Fesztivál forgatagába. A rendezők kérésére egyenruhás, zárt alakzatban mi is részt vettünk a felvonuláson az OMBKE tábla alatt. A menet vezető Sólóvagozt követő bányászszekerek után lépkedő helyi nobilitások mögött mehettünk végig a településen. Mindenütt nagy tapssal és lelkes integritással fogadták a helyiek és a máshonnan érkezett vendégek a magyar bányá-